

tíðindablaðið

Útgevandi: p/f sosialurín

Fyrirtakisstjóri og blaðstjóri: Tórfinn Smith (ábyrgd)

Blaðfólk: Hægni Djurhuus, Dagny Joensen, Jóhann Mortensen og Jan Müller

Lýsingar: Árni Joensen

Uppseting: p/f sosialurín. Prent: p/f pressan 1981

sosialurín

Postsmoga 76,
3800 Argir,
telefon 11820

Gággan

oddagrein

VIT LIVA í dag í eini broytingartíð. Tær leiðir, sum fyrri bert fáum árum síðani vóru tær bestu fiskileiðir okkara, eru fyrri okkum ikki til longur. Vit eru trongdir burtur av hesum leiðum, og inn á okkara egnu. Hesar, okkara egnu leiðir, sum vit fyrr ikki fingið nógv burtur úr, skulu vit nú liva av.

EIN TÍLIK umlegging — frá fjarleiðum til heimaleiðir — hevur kravt nógv av teimum, sum hava verið í sjálvari vinnuni og somuleiðis av peningaligum midlum frá almennari síðu. Spurningurin er nevnliga ikki so einfaldur, at vit bert skuldu flyta av einari leið á aðra, men at vit samstundis máttu laga fiskivinnuna eftir nýggju og nógv broyttu umstøðunum.

NÓGV ORKA hevur verið lögð í at finna nýggj fiskasløg, á grynri sum á djúpri vatni og hevur hetta í stóran mun eydnast væl. Týðningarmesta alternativ við á hesum øki má sigast vera svartkjafturin. Hann hevur givið nógv, men hóast tað, eru menn í iva um, í hvussu stóran mun vit kunnu rokna við hesi veiðu í framtíðini og tískil, hvussu nógv virkiskapasiteturin á landi eigur at vera bygdur út.

FISKAALINGIN gerst somuleiðis eitt meira og meira týðandi iskyoti og visir tað seg, at tær royndir, ið gjørdar hava verið á hesum øki, nú eru komnar til gagns. Her er serliga talan um aling av silum, laks og skelja fiski.

Í SOSIALINUM seinasta leygardag varð aftur ein nýggj vinna umtalað. Tað er gággan. At fiska gággu til agn er einki nýtt fyrbrigdi í Føroyum. Tað, sum nýtt er, er tað at fiska hana til matna. Og haraftrat, at hon nú kann tilvirkast maskinelt, soleiðis, at vit kunnu gerast kappingarfórir í prísi. Somuleiðis, at vit longu hava tryggjað okkum marknað í Japan.

TAÐ SÆR ÚT til at prísurin fyrri gággu til matna í hesi royndartíð er góður, at marknaðurin er í lagi, at nóg mikið av gággu er at veidda og at maskinan, sum skal tilvirka gágguna, riggar sum hon skal. Nú er bert at vóna, at hesar metingar fara at standa sína roynd. Um so er, verður nú møguleiki fyrri enn eini nýggjari vinnu sum kann geva nøkur arbeidsplass, og skal tað vera okkara vón, at landsins myndugleikar vilja stuðla hesum tiltakinum í tess byrjunartíð, soleiðis, at hon ikki dettur niður fyrri, áðrenn hon hevur fingið loyvi til at royna seg.

Heldur tú Tíðindablaðið Sosialin, og skal burtur í summarfri, ber væl til at fáa blaðið sendandi til fritíðarbústað tín. Vit senda blaðið við flogposti. Skrivið á lepan niðanfyrri og sendið okkum hann.

tíðindablaðið
sosialurín

Umskið teknar sendi
hættara av Sosialinum,
hóat ókeypis restina

Navn

Fritíðar-
bústaður

Kannað posthúsinum

Opstøð
SOSIALURÍN
rindar
postgjald

sosialurín

Postbox 76
3800 Tórshavn

Bjargingar-roynd

Tá ein byr við havið, blivur man vanur við storm og óveður, men man er glaður, um ein er í tryggari havni, men tað hendir eisini at man verður órogvður, tí knappliga kann ein hoyra í radio MAY-DAY. So er man klárir yvir, at vandi er á ferð. Og so verður farið at bjarga, men tað hendir seg eisini at man kemur ov seint, og man finnur bara

vrakrestir.

So kemur spurningurin, kanska tú er ein av teimum mongu sum er byrjaður at rópa uppá Gud.

Tú felið teg ikki vera í tryggastu havni, tú hevur kanska uppdagað, at tað sum tú royndi at halda fast í vóru bara vrakrestir.

Eg vil siga við teg hvør tú so ert. Rópað á Jesus. Hann vil svara tær.

Tað stendur skrivað í

Rombr. 10. kap. 13. v. Ti at hvør tann, sum ákallar navn Harrans, skal vera frelstur. Gud hevur størstu bjargingarútgerð, og øll sum vilja, verða bjarga, men hann ofraði nógv fyrri hesa útgerð, tað kostaði livið, men tað var fyrri meg og ein og hvønn sum vil rópa MAY-DAY.

Vinarligast

T. H.

Sjálvt dómin reingir Dagblaðið!

Eitt av teimum veiku liðunum í dóminum yvir blaðstjóran á «Sosialinum» var frifinningin av Dagblaðnum fyrri at fremja terror móti einstaklingum.

Besta prógv fyrri at grundgevingin hjá rættinum í hesum fornum ikki er haldbar er, at Dagblaðið sjálvt í síni endurtøku av dóminum hevur rongt tað, sum rætturin segði. Rætturin sigur um hendan spurning: «Hertil skal retten bemærke, at det 'har skrivað er um personar drejer sig om personer, der har optrådt i medierne eller på anden måde i offentlighedens søgelys, og det kan derfor ikke være uberettiget at omtale disse». Tey sum hava fylgt við skivingini í Dagblaðnum vita, at henda niðurstøða hjá rættinum er heilt við síðuna av. Tað sum nevnliga hevur sermerkt DB fram um onnur bløð er at privatpersónar á ymiskum hátt miðvist eru hongdir út, gjørdir til láturs og generaðir á annan hátt. Tað kunnu nevnt mong dømi um hetta, og hesum tekur rætturin ikki hædd fyrri. Hetta veit DB sjálvsagt eisini, og tí royna teir har at snara orðalagið í dóminum, so tað kann passa meira við veruligu viðurskiftini. DB sigur rættin hava sagt, at «i flestu forum hevur skiving Dagblaðsins... osfr».

Hevði rætturin sagt hetta, kundi kanska verið komið til ta niðurstøðu, at dóminur í hesum fornum er undirbygdur, men rætturin hevur als ikki sagt nakað um «i flestu forum». Her hevur bert verið tosað um tosing um almennar persónar, og tí hava vit fullan rætt til at siga, at rætturin hevur mistikið seg. Men sjálvsagt at «rætt» í ein dóm, so hann fær eina aðra meining enn veruliga stendur skrivað

er sjálvsagt ein bagatell fyrri hetta blað!

Annars hevur DB aftaná at málið var fyrri í rættinum givið heilt góð prógv um, at ákæran um terror kanska ikki er heilt skeiv. Meðan sáð bidd varð eftir dóminum gjørdi ein starvsmaður í prísráðnum tað brotsverk at nema við eina heiliga kúgv hjá blaðstjóranum nevnliga «handilsstøttina». Í staðin fyrri at verja hesa støtt varð viðkomandi starvsmaður persónliga so hongdur út, sum sjáldan sáð áður. Tað er ikki neyðugt at taka upp aftur hvat skrivað varð, men endamálið var týðiligt: Tað var at ræða viðkomandi starvsmann frá at gera meira við hetta mál, og at visa øðrum sum kanska kundi hugsað at nortið við hesa ella aðrar heilagar kyr hjá O. B. hvat tey hava í vænti, halda tey ikki munn og fingrar burtur. Hetta kalla vit fyrri terror, hvat so rætturin annars heldur. (Tað kann eisini tykjast margháttligt, at Dagblaðið samb. rættin hevur friar hendur at «omtale» almennar persónar, meðan tað skal kosta bót at «omtale» Jógvan Sundstein v.fl. Tað er heilt vist, at hvussu fólkafloksmenn annars eru umtalaðir, iroknað hetta lesarabrev, so er tað bert sunnudagsskúlalesnaður móti teirri víðferð sum DB hevur givið øðrum.

Ein áhugaverður persónur í hesum samanhangi er Ola Jákup Rólantsson, sum tykist at kenna eina æru í at sópa flórin hjá sínum harra og meistara. Hetta ger hann tó á ein ein milt sagt ointteligant hátt.

Hesin lakajur hjá O. B. roynir nú at hotta tey, sum hava loyvt sær at finna at hesum dómi, við at tey kunnu rokna við at verða straffað fyrri vanvirðing av rættinum! Tað er tó ein markleysur frek-

leiki og visir hetta hvussu frælsa orðið verður virt av teimum sum stavast á DB. Vit liva enn í einum frælsu landi og hava fritt at víðgera allar dómur, sum verða avsaðir. Tann sum fylgir við í donskum bløðum sær, at har eru viðmerkingarnar til ymsar dómur munandi hardari enn vit hava sáð her. T.d. hevur Glistrup mangan sagt at dóminur yvir hann var bestilur av Anker J., og hetta hevur hann rætt til at siga í einum frælsu landi.

Men Dagblaðið og tað harkalið sum arbeiðir har er væl á veg at skerja okkara frælsi. Fyrst skal tað vera gjørt straffbart at kalla skivingina á Dagblaðnum við sínum rætta navni, og síðan skal ein verða hótur við enn strangari straff fyrri at finna at einum slíkum órættvísdom!

Síðan kemur hesin sami ój. við síni «version» av Brix-sakini. Og hon er tann, at blaðstjórin varð blivin villeiddur av einum lesarabrevi, men tá hann fækk prógv fyrri, at skuldsettignar vóru skeivar vildi hann taka tær aftur.

Hetta er nú ein margháttlig utlegging, og sjálvsagt fullkomiliga skeiv. Nú er so mikið fráliðið, síðan henda sak var fyrri, at tað kundi borið til at villeitt onkran, sum ikki minnst alt nágreiniliga. Hetta skal ikki eydnast, og tí skal stutt takast upp aftur frá tí málinum:

1. Talan var als ikki um nakað vanligt lesarabrev. Tann sum stóð aftanfyrri skuldsettignar móti K. B. var ein av næstringunum hjá blaðstjóranum og stúlinur í «lesarabrevinum» var meinkur til hjá sama blaðstjóra.

2. Øll prógv um at ákæran var folsk varð kveistrað til viks. Læraarskúlanæmingar sum tóku Framhald á síðu 13